

Mennesker, for hvem kun det nærværende rigtig eksisterer. »Ude af Øje, ude af Sind«, — det Ord passede paa ham som paa faa.

En Aften traf han i dette Selskab en af de langhaarede tyske Kunstnere, med hvem Fritjof sidste Efteraar havde ført ham sammen i Berlin. Det var en af Øjeblikkets Modemalere i Rom, — en dværgagtig lille Mand med et vældigt Victor Emanuel-Skæg og to Tommer høje Hæle under Skoene. Under sædvanemæssig, højtidelig Bægersvingen fornyede de det gamle Bekendtskab, og et Par Dage efter besøgte Per efter naadig Indbydelse den store Mand i hans Atelier.

Paa et Staffeli midt i Salen stod et lige fuldført Portræt i Legemsstørrelse af en ung, fornemt udseende Dame, en blond Jødinde, hvis Træk han straks genkendte. Det var Jakobes tyske Halvkusine, hin nittenaarige Commerceraaddatter, hvem han ligeledes sidste Efteraar havde truffet i Berlin, — Enearvingen til halvtresindstyve Millioner.

»Hun er her i Byen?« spurgte han overrasket.

»Har været. Hun rejste herfra igaar. — De kender hende altsaa?«

Per fortalte, at han et Par Gange havde været i hendes Forældres Hus, men udlod sig iøvrigt ikke nærmere om dette Bekendtskab. Han brød sig ikke om at mindes, hvordan han dengang i et Par Dage havde tumlet med den forrykte